

סמ"ר זריף אורן

5186078

בן חנה ואורי

נולד ב- י"ד בניסן תשל"ו 14.4.1976

התגייס לצה"ל ב- 29.11.1994

שרת ביחידת "גדעון" (13)

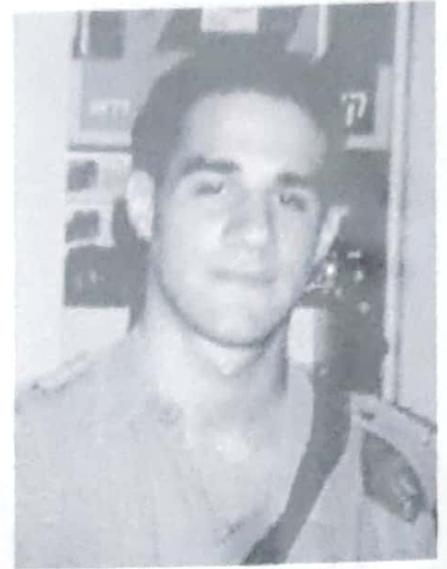
נפל ב- כ"ה באב תשנ"ז 28.8.1997

בעת היתקלות בלבנון.

זריף, אורן

בן חנה ואורי. נולד ביום י"ד בניסן תשל"ו (14.4.1976) ברמת-גן, אח בכור לשימרת ורותם. את לימודיו היסודיים החל אורן בבית-הספר חביב בראשון לציון, וסיימם בבית-הספר ברנר בהרצליה, לאחר שמשפחתו העתיקה את מקום מגוריה לעיר בשנת 1986. הוא המשיך לחטיבת-הביניים בן-גוריון וסיים את לימודיו במגמה ההומנית בבית-הספר התיכון היובל.

אורן התאמן במשך שלוש שנים לערך בחוג הישרדות וקרבת המגע ג'יו-ג'יטסו, ואף זכה במקום הראשון באליפות הבוגרים האזורית למשקלו ולדרגתו. אהבתו האחרת של אורן היתה הספרות, הקריאה. כך השכיל ליהנות מהשילוב הייחודי של ספרא וסייפא מבחינות רבות היה אורן לאיש עוד בהיותו נער. בגרותו ניכרה

בשקט הפנימי, בצניעות וביסודיות שאיפיינו את כל פועלו. עם זאת, לא הסס להפגין את חוש ההומור הייחודי לו בחוג חבריו, ולבטא את כישורונות המשחק והבמה שחונן בהם. אורן היה קשור מאוד למשפחתו, בן מסור ואח אוהב. באישיותו השלווה שימש דוגמה לאחיו ולאחותו ודאג לשלומם מתוך תחושת מחויבות ואחריות.

אורן ציפה ליום הגיוס לצה"ל. הוא קיווה לשרת כלוחם ביחידה קרבית והקפיד להתאמן להשגת רמת כושר גופני מתאימה. ואכן, ביום הגיוס לשירות החובה, בשלהי נובמבר 1994, שובץ בחטיבת גולני כצלף בגדוד גדעון. אורן תואר על-ידי מפקדיו כחייל מקצועי, בעל ערכים ומוסר גבוהים, שגילה קור רוח ודבקות במטרה תחת אש. הוא היה צלף מעולה ותיפקד באופן יוצא דופן בתנאי לחץ. אורן סייע לחבריו ליחידה בכל אשר היה ביכולתו, והיה אהוד ומקובל עליהם ועל מפקדיו כאחד. במסגרת האימון המתקדם נבחר לחייל מצטיין. בענווה האופיינית לו, הצניע אורן בארון חדרו את תעודת ההצטיינות.

לאחר שחרורו מצה"ל תיכנן אורן לנסוע לטייל בעולם, ובמיוחד קסמה לו יבשת אוסטרליה.

כשישה שבועות טרם שחרורו, ביום כ"ה באב תשנ"ז (28.8.1997) נפל אורן בקרב בלבנון. הוא נספה כתוצאה משריפה שפרצה במהלך פעילות מבצעית בגזרה המזרחית של אזור הביטחון בדרום לבנון. עימו נפלו: סמ"ר אושרי שוורץ, סמ"ר רועי שוקרון, סמל ידג שמעון וסמל קסהון שמטו. בן עשרים-ואחת היה בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בהרצליה. הותיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר נפילתו הועלה אורן לדרגת סמ"ר. משפחתו הנציחה את זכרו בגן שהקימה על שמו בהרצליה.

מילכודת אש

אסון
בלבנון

ארבעה חיילים ניספו במילכודת אש בוואדי

עשר בבוקר, דרום לבנון, 15 חיילי גולני שוכבים במארב שיגרתו בשטח סלעי וסבוך על גבול רצועת הביטחון • שישה מחבלים מאירגון אמל מנסים להסתנן לאיזור • מתפתח קרב • אחרי ארבע שעות מתברר כי ארבעה מחבלים נהרגו • צה"ל ממשיך בהרעשה ארטילרית ומפעיל מסוקי קרב • בגלל הירי פורצת דליקה קילומטר ממקום המארב • החיילים נשארים במקום • האש מתפשטת במהירות ומקיפה אותם • החיילים זורקים את הציוד ומנסים לברוח • הם מפגינים מעשי גבורה, אך ארבעה לא מצליחים להיחלץ ונשרפים למוות • שישה נפצעים

האסון - שלב אחרי שלב

1 ההיתקלות

כוח גולני נתקל במחבלים מאירגון "אמל". מתפתחים חילופי אש כבדים, במהלכם נהרגים 4 מחבלים.

2 האש פורצת

מסוקים מזנקים כדי לסייע לכוח בלחימה ובחילוץ. כתוצאה מחילופי הירי הכבדים, בהשתתפות המסוקים וארטילריה, מתלקחת הצמיחה הסבוכה בוואדי והאש מתפשטת במהירות.

3 החיילים נלכדים

החיילים נלכדים בתוך הוואדי העמוק. האש חוסמת את מוצא הוואדי, והחיילים נאלצים להימלט דרך המדרונות התלולים, אולם האש משיגה אותם. ארבעה חיילים נלכדים בלהבות.

מלכודת אש בוואדי

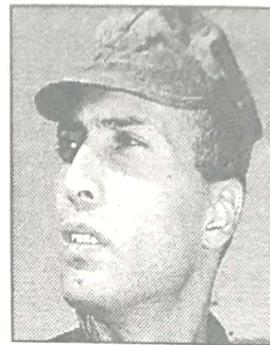

ההיתקלות והאסון - לוח זמנים

06:00, יום חמישי - כוח גולני נתקל בחוליית מחבלים מארגון אמל. הכוח מסתער והורג ארבעה מחבלים ופוצע מחבל נוסף. הכוח מחליט להישאר בשטח, בהמתנה למחבלים נוספים.	ומסוקים.
13:00 - הכוח מזהה תנועת מחבלים באיזור מרוחק, ומועיק סיוע של מסוקי קרב וארטילריה.	15:00 - מסוק אנפה מבצע ניהול חילוץ ראשונה ומוציא מהשטח חמישה מהלוחמים, חלקם ורודים.
13:30 - מסוקי קיבריה ותותחי צה"ל מפגיזים את נתיב התנועה של המחבלים. מהירי מורצת אש, במרחק של כ-800 מטר מהחיילים.	15:30 - מסוק ישעור מצטרף למשימת החילוץ ומוציא מהשטח חמישה לוחמים נוספים. חילוץ מקביל מתבצע על ידי מסוק אנפה, שמוציא את אחרוני הלוחמים.
14:00 - הכוח מזהה כי האש נעה לכיוונו במהירות גדולה. מספר השלוגה מכצע הערכת מצב מהירה ומחליט לסגת.	16:00 - קיים חשש כי חלק מהלוחמים נותרו בשטח, ונפשיכים חיפושים רגליים ומוסקים.
14:30 - האש משיגה את הלוחמים ולמקום מוונקים כוחות חילוץ	16:30 - מתברר כי כל הלוחמים חולצו והמחות חוזרים לשטח ישראלי.

„האש הכריעה את שני החיילים 200 מ' מהנביש“

„רועי ואורן ז"ל נשארו כדי לוודא שהמחבלים נהרגו“

המג"ד, סא"ל ניר (צילום: אביהו שמירא)

מאת איתן גליקמן,

כתב „ידיעות אחרונות“

„זה היה חוסר מזל“, כך אמר שלושם סגן-אלוף ניר, מפקד הגדוד בגולני שארבעה מחייליו נהרגו בדליקה בוואדי שלוקי.

„אנחנו עדיין בשלב של תחקירים וברדיקות של מה שקרה, אבל חייבים להבין, שמבחינתו האירוע התחיל בהצלחה בלתי רגילה.“

„חיילי הכוח הצליחו לזהות חולייה של מחבלים בסמך לשעה תשע בבוקר. נורתה אש מדויקת לעבר המחבלים ושניים מהם חוסלו במכת האש הראשונה. בהמשך נהרגו שני מחבלים נוספים והצלחנו לפגוע גם במחבל חמישי - מבחינתנו זו היתה התחלה מצוינת.“

„היתה שריפה שפרצה, ככל הנראה, מירי ארטילרי של כוחותינו. האש התקדמה לעמדות השונות של חיילי הכוח שהיו באיזור באיטיות שלא הטרידה אותנו.“

„במהלך ההיתקלות שולבו מסוקי קרב שהגיעו למפגש הואריות, שבו שכבו חיילי“

הכוח. פתאום נוצר שרוול אש אדיר, והרוח העזה החלה להתפשט במהירות לכיוון הכוח. „מפקד הפלוגה קיבל החלטה להתחיל להתקפל עם חיילי הכוח. חלק מהחיילים פרקו ציוד, והחלו לחלץ לאחור.“

„החיילים לא צעקו, הכול התנהל בשקט. חילופי אש כבדים מסביב, אש שאוחזת בכל“

המג"ד סא"ל ניר

יצא עם חייליו לחלץ את חבריהם

מקום, חיילים שנאלצים להימלט לשרוול האש שרק המשך להתפשט - והם פועלים בשקט. בשלב מסוים איבדנו את הקשר, ומי שנתן תמונה על מה שקרה זה הטייסים של חיל-האוויר שגעו באוויר ונחתו במקומות שלא האמנו שאפשר לנחות בהם.“

„אורן הצלף ושמעון המקלען נשארו מאחור כדי לוודא באופן סופי שהמחבלים נהרגו. גם רועי ושמעון נשארו, שמעון היה עם מכשיר קשר על הגב. כל הארבעה מתו למרות שניסו להיחלץ, חלקם משאיפת עשן.“

„שני חיילים, רועי ואורן, כמעט והצליחו להגיע לכביש. הם נעו בשטח הסבוך, שהיה אפוף עשן, ביחד עם דותן, אחד ממפקדי הכוח. דותן הלך איתם ובשלב מסוים, כנראה בגלל העשן הכבד, הוא המשיך בכיוון מעט שונה והקבוצה נפרדה.“

„הם המשיכו. בסך-הכל הם נעו כ-20 דקות, והספיקו להגיע עד למרחק של כ-200 מטר מכביש. דווקא שם, דקות לפני שהגיעו למקום מבטחים, הם מצאו את מותם. האש הכריעה אותם.“

„התחושה קשה. בעצם של תסכול. הצלחנו לחסל חמישה מחבלים, אבל פתאום התהפך הגלגל ואז נקלענו לתוצאה טרגית של לחימה שבה נהרגו לנו ארבעה לוחמים ונפצעו ששה.“

„למרות הכל לפנינו עוד דרך ארוכה, ונמשיך בניצוע הפעילויות בלבנו. חיילים בגולני לוקחים אפשרות שדברים כאלה יכולים לקרות, אבל האינטנסיביות באיזור מחייבת אותנו לחזור במהירות לשגרה.“

„המחיר קשה, המקרה מועזע במיוחד כיוון שהרגשנו שהמשימה בוצעה, אבל חייבים לחזור לשגרה ומהר.“

אורן זריף ברח מהאש למרחק של 700 מטר, אך שם היא תפסה אותו. את מותו של גום רואים החורים ככוח עליון, לא כפאשלה של צה"ל

הלכת עריין נזרף נרם, כיום רביעי סיימו הנג' רים לתקין את הירוש בחדר. הורדים חשבו להפזיע את אורן, שעבר כפני שדור מן השי רות הצבאי. יצרו לו סביבה חרשה להתחלה חרשה באחריות. כיום המיש סיימה חנה, אמר, לסדר את הבגדים של אורן בארון החרש. השעה הייתה שבע בערב. בשעה שמונה התרסקו על דלת הבית נציגי סנין העיר.

אחת הדורות בחדר אוחזת ביריה מנכת ושמו של אורן רקים עליה. "בכל מקום הוא נוכח", אמרה, "תראו, רציני לנגב את הפנים". "הש בוע", אמר טאב, "אורן היה צריך להגיע לרגלי לה. בעוד שבועות אחרים היה צריך להשתחרר. חשב על טיול לסקנדינביה, אמר למורה אני לא רוצה לנסוע, ישנתי שלוש שנים בחורים, על הארמה". אחרי סקנדינביה תכנן להחליף את

"בחדשים האחרונים, כנראה בגלל שארן היה קרוב כל כך לשדורה, הייתי חדר מאד. בכל רגע ציפיתי שיגיע המשלחת של קצין העיר ותחזק לי את הבשורה הנרוע מכל קרה לארדו, אמר אבי של אורן זריף, אורי, באחד צה"לים ממוכנים, וכאילו רגילים, של יום עישי בהרצליה.

הוריו של אורן זריף כבר אינם עמוקים בחדר רות, המסובית של קצין העיר הגיעה אל ביתם כיום המישו בשעה שמונה בערב. הבשורה נמס' רת. אחריה הם מנסים להתחלת בנחמות קטנות, לודא שכאבו של אורן בגרעיו האחרונים היה קבר, שלא נהרג בהתפוצץ עליו אפרו, שפרק אותו לפני כן ושהספיס לרוץ רחוק כטרם השיגה אותו האש.

מפטר הפלוגה של אורן, מגן אופיר, ישב במרכזו הפלוק, פניו חרד כות מעט, העור מתקלף, הוא תאר כפני המשפחה את שני ימי המארב האחד רובים. "איכלים בוטנים, סי'צ'מקעס כאלה, כיום אוכלים לחם עם נקניק", סיפר לאב, אורי ולרוד יעקב, ששרתו שניהם כסריד בגולני, "המארב ואת תקופה שאתה רק משמין בה, לא וזים כמעט". הוא סיפר על המארב ועל פעילות השבוע האחרון, "הגיוזה הכי חמה", אמר להם, "הרבה פעילות". ואורי ויעקב סיפרו לו על המארב בים בגזרת בית שאן בתקופת המרדפים ועל מלחמת ההתשה בתעלה.

"זה היה עניין של מטר ימינה או שמאלה"

אביו בעבודתו בית הרפוס, כדי שהוריו יוכלו לנסוע לאוסטרליה, לבקר דוד שמתגורר שם. אותו דוד יגיע לארץ מאוסטרליה היום. הלוויות של אורן תצא אחרי שיגיע.

את הפרט שמדובר ב"גיוזה חמה", כדברי המ"פ, נהג אורן להסוך מהוריו. להם סיפר כי הגיוזה שקטה יחסית. "הוא התכוון לטוב", אמר מישהו בחדר, כאילו שיש מישהו שבאמת כועס על אורן.

בני המחזור של אורן, "נובמבר 4" (נומבר '94), שיגיעו היום להלוויה, עשו עם אורן את המסלול לפני שהשתלבו בפלוגה הרובאית. אורן סיים את האימון המתקדם כחניך מצטיין - תעודה המעידה על כך מונחת על שולחנו, בצד תעודה על מקום ראשון בתחרות הישרדות. הוא היה אמור לצאת לקורס צניחה, "צ'ופר" לפני השחרור.

השכול פוקד עתה בפעם השניה את משפחת זריף. אחד מאחיו של אורי, יחד עם אשתו וכל תו, נהרגו בתאונת דרכים בתורכיה. בנו של האח נפטר זמן קצר לאחר מכן. "שני האסונות הלאומיים פקרו אותנו", אמר הרוד יעקב, "תאור נות הדרכים, ועכשיו, המוות בצבא".

כשסגן אופיר קם ללכת - עליו להגיע לבתי הם של שני חללים נוספים ולפני כן היה בהל' וויה באור עקיבא - פנה אליו אורי, ביקש שייסע בזהירות, והוסיף: "ותיכנס להורים שלך, רק לדקה או שתיים. תראה להם שאתה בסדר. אתה לא מתאר לך כמה זה חשוב להם".

בהתייחסם לאסון, הבהירו בני משפחת זריף שלא מדובר בבחינתם כשגיא, וראי שלא בפאשלה. "אני מניח שנראה את התחקיר, או את החלקים הרלוונטיים מתוכו", אמר הרוד יעקב. "משפחות רוצות בדרך כלל לראות את התחקיר כשיש פאשלה, אבל בגרע כזה, של הצלחה מבצעית של הכוח, הריגת ארבעה חמישה מחב' לים וכוח עליון שמביא אסון כזה, הרצון לראות את התחקיר פוחת".

"היית צריך להיות במקום הנכון בגרע שקיר האש עובר אתר", אמרו חברים ליחידה לבני המשפחה, "זה היה עניין של מטר ימינה או שמאלה. אם היית על סלע או מאחורי שיה, האש יכלה לחלוף על פניך, לאכל את הקוצים ולהמ' שיד הלאה. היית נותר במקום שכבר גשרף מבלי להיפגע כמעט". אורן הצליח לברוח מהאש למרחק של 700 מטר, אבל לא יכול לה. הוא היה אחד הצלפים בפלוגה. "בהיתקלות", סיפר האב, "פגע בשניים ממרחק 300 מטר. הוא היה זה שזוהה תנועת מחבלים".

בחדר של אורן יש רהיטים חרשים, ריח העץ

פליקס פריש

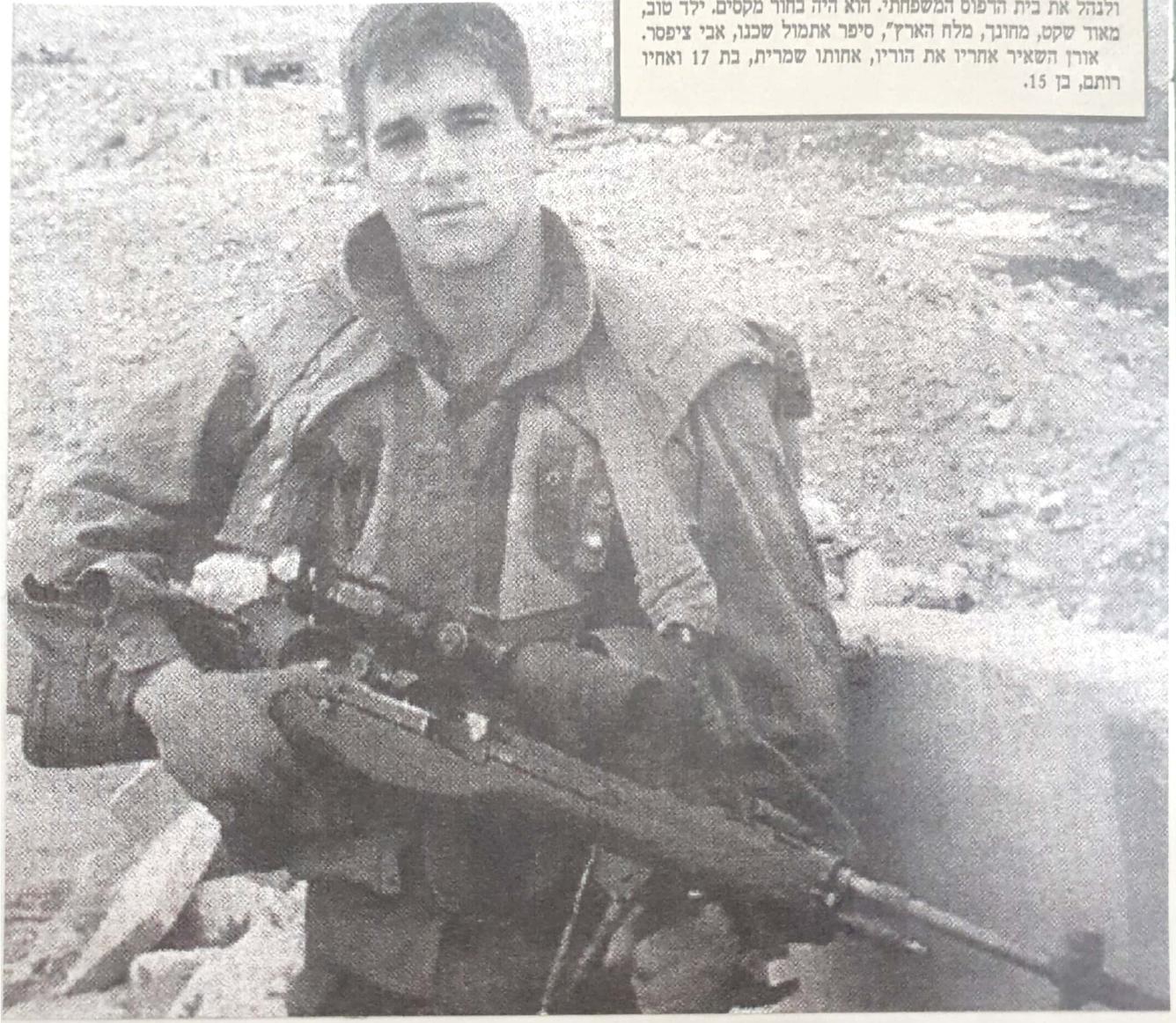
ההורים הכינו לאורן הפתעה לקראת השיחרור

מאת אורי ארזי

ביום שלישי הקרוב היה אמור סמל ראשון אורן זריף, בן 21 מתיצליה, לצאת לתעשייה האזרחית לפני חודשות השחרור שלו מצה"ל. דודו חנה ואורי החליטו להכין לבנם בכורים הפתעה מרגשת במיוחד. הם ריחמו את חודר מחיש, כדי שיתחיל את מסלול חייו באזרחות כשכל חודר חייש ומחודש. בשלושת השבועות האחרונים שזה אורן בלבנון. ביום שלישי הוא התקשר ודיבר עם אמו, העובדת בעיריית הרצליה. "אורן, אני רוצה שתשמר על עצמך", אמרה האם. ואורן השיב: "אמא, אין לך מה לראוג, לא מסוכן כאן. אני נמצא עם כל החבר'ה". ההורים שמרו בסוד את ההפתעה שהכינו לבנם ואתמול בבוקר הסתיימה מלאכת השיפוץ והריהוט. בשעה שמונה בערב התדפקו אנשי קצין העיר על דלת ביתם וכל התקוות התנפצו. ההורים סירבו לעכל את הבשורה. "אנחנו לא מאמינים", אמרו זה לזה והאב אמר: "הוא עוד מעט יגיע הביתה. זה לא נכון. את תראי, הוא יבוא".

■ 'בחור מקסים, ילד טוב'

לפני כעשר שנים עברה משפחת זריף מחולון להרצליה. אורן סיים את לימודיו בבית הספר האקסטרני בהרצליה. "הוא תיכנן לאפשר להוריו לצאת לאוסטרליה לביקור אצל קרובי משפחה ולנהל את בית הדפוס המשפחתי. הוא היה בחור מקסים. ילד טוב, מאוד שקט, מחונך, מלח הארץ", סיפר אתמול שכנו, אבי ציפסר. אורן השאיר אחריו את הוריו, אחותו שמרית, בת 17 ואחיו רותם, בן 15.

והרגו באסון השריפה בוואדי סלוקי בלבנון

והרגו ממטען בלבנון

סמל דוד יסירוב, סמל דני סלוקי, סמל דני סלוקי

גדוד "גדעון" מחטיבת גולני: 8 הדוגים בתוך שבועיים וחצי

מכה קשה, אבל החברים שאיבדנו מחזקים אותנו. הלחימה בחיזבאללה תימשך, אמרו אתמול חיילים בגדוד. גדעון • מיץ בגדוד: שילמו מחיר יקר וכואב, אבל אין לנו זמן לשקוע בשכול.

מאת איתן גליקמן
כתב "ידיעות אחרונות"

גדוד "גדעון" של חטיבת גולני איבד בשבועיים וחצי האחרונים שמונה מחיילים מיושבי תלמי, שניים נפלו בתאונות בדוארי סלוקי, שניים נפלו בתאונות משקע שלטון ליד טלמה בלבנון, וארץ קרן ששבע שלטון בימת-הגולן.

מכה קשה, אבל החברים שאיבדנו מחזקים אותנו. הלחימה בחיזבאללה תימשך, אמרו אתמול חיילים בגדוד. גדעון. מפקד הגדוד, סמל ניר, ניסה לעודד את חייליו. אלון, מיץ בגדוד, אמר, אוברו החברים,

חיילים ישרים, כואב לכולנו, אבל הפעילות האינטנסיבית בלבנון ובאיזור הביטחון היא קשה וימיומית. לכן, אין לגדוד שלנו זמן לסיקו בשכול.

חיילים בגדוד סיפרו אתמול על הקשי לתפקד בימים שלאחר מות החברים. חשוב שהפעילות המורכבת תימשך על הצד הטוב ביותר, אבל המחיר ששילמנו יקר וכואב, אמר המ"מ, אלון.

לא מבחדים מהמחבלים.

חיילי הגדוד דיברו גם על חששותיהם: קיים פחד, שאותו קשה להסביר. אנתנו לא

מפחדים מהמחבלים, אבל חשים פחד והתרגו שות לפני יציאה למשימה. אחד החיילים הר סיף. האורות הצהובים הנשקפים מכיוון היי שובים בצמון כשתורים ממארב, זה הרבר שגורם לי את הסיפוק הכי גדול כעולם.

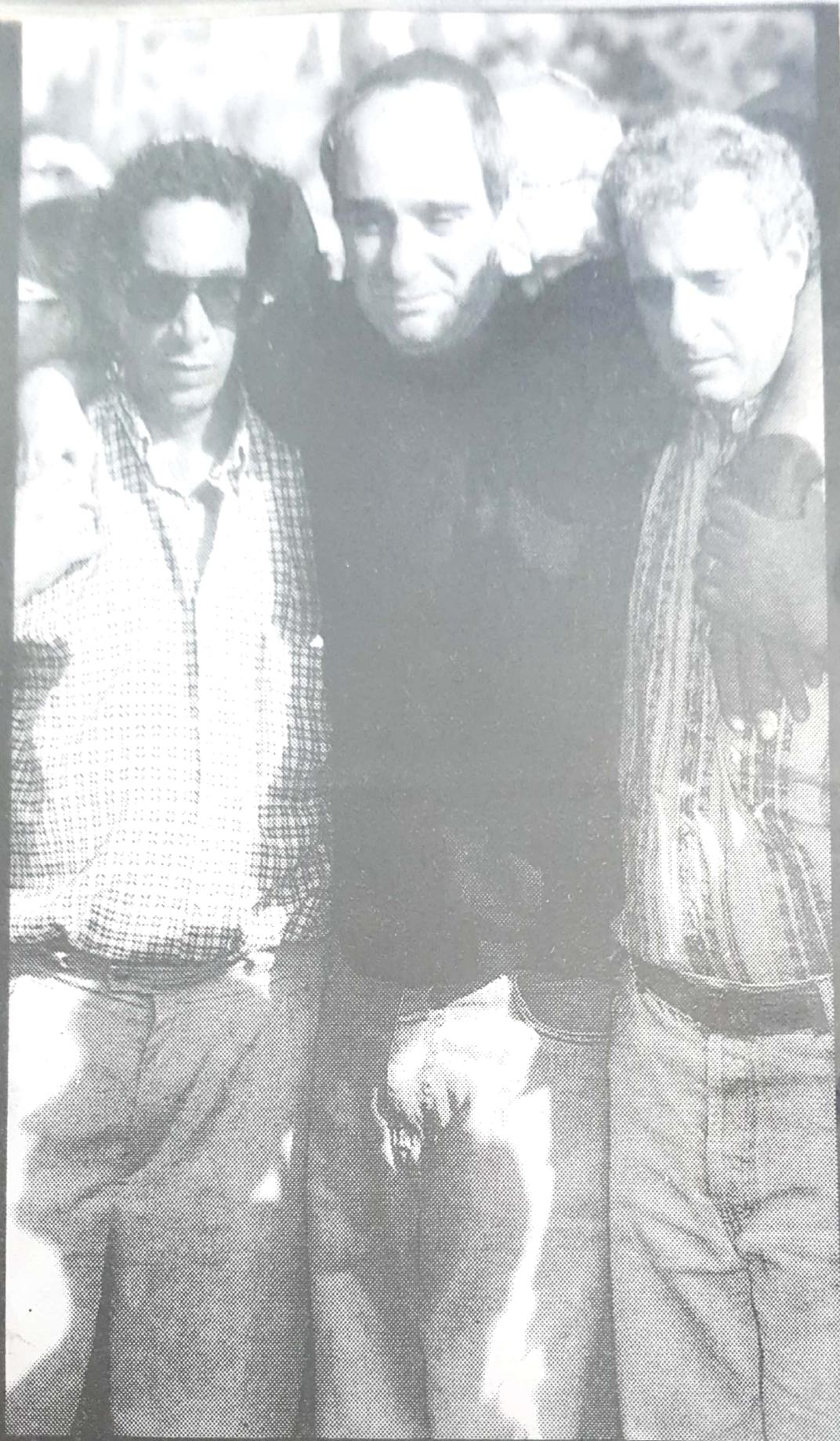
המ"מ אלון אמר, כי למרות האכזריות היי לי הגדוד נחשים ברצונם להכות בחיזבאללה. הטפנות חזק, אבל במצב שלנו יש כוונות ופ עילות קשה מאוד. אנתנו ממשיכים הלאה, מאירוע לאירוע. בזמן הפגני מחזקים את החי ילים, מעוררים ומשוחחים על החברים שנפ לו, סיפר המ"מ.

למ"מ יש דעה נחרצת גם בנושא הוויכוח הציוני על הנסיגה מלבנון. כואב לנו שבער

שיפור במצב הפצוע

שיפור נוסף תל אתמול במצבו של חייל גדוד "גדעון", אסף סידה, שנפצע בתחילת השבוע בתאונת המטען ליד טלמה. סידה (21), מריסוב עומר, נפצע מרסיס, ונתח בירו. הוא מאושפ במחלקה האורטופדית בביה"ח "וי" בצפת, ואתמול שוחח לראשונה עם חבריו ליחידה. במהלך הימים הקרובים אמר סידה להשתחרר מביה"ח.

נפרדים מאורן

סמ"ר אורן זריף, שנהרג ביום חמישי בלבנון, הובא אתמול למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בהרצליה.

ספדו לו המג"ד, וח"כ אפרים סנה, שהוא שכן של המשפחה, ברחוב הפלמ"ח בהרצליה. אורן הותיר אחריו אב (בתמונה באמצע), אם ושני אחים שמרית ורותם. (צילום מאיר פרטוש)

סמ"ד אורן זריף

„תשמור על עצמך, בן שלי“, ביקשה האם

מאת ניצה רימון,
כתבת „ידיעות אחרונות“

שישה שבועות נותרו לסמ"ד אורן זריף (21) עד השיחרור

מצה"ל. הוא כבר תוכנן את חיוו האזרחיים והבטיח לאביו לתפוס את מקומו בבית הדפוס המשפחתי, כדי שהוריו יוכלו לממש את חלומם ולבקר את הדוד באוסטרליה.

אבל אתמול נקטע חלום השיחרור באכזריות רבה - אורן נהרג בלבנון.

אורן, הבן הבכור למשפחת זריף המתגוררת בהרצליה, שירת בגולני, וזו הייתה הפעם השלישית שלו בלבנון. שלשום הייתה שיחת הטלפון

האחרונה בין אורן לבין הוריו. „תשמור על עצמך, בן שלי“, ביקשה חנה. „אמא, אל תדאגי לי, אני בסדר יחד עם החבר'ה, הכול שקט כאן“, הרגיע אותה אורן. אתמול, עם היוודע דבר האסון, זעק האב: „לא, זה לא יכול להיות, זה לא נכון“.

שלושה שבועות לא היה אורן בבית. הוא היה אמור להגיע לחופשה בעוד יומיים, המשפחה הכינה לו הפתעה: חדר חדש. הם אירגנו לו רהיטים חדשים, ספה, מזנון וספרייה ובחרו לו הכול לפי טעמו האישי. הם חיכו לו בהתרגשות ובקוצר רוח כדי לשמוח איתו.

אורן אהב מוסיקה ומחשבים. מכריו תיארו אותו כצעיר שקט ואדיב. „הוא היה ציוני, מלח הארץ“, שיכול היה להשתחרר משירותו הקרבי, אך לא רצה לעשות לעצמו הנחות. אפילו על קידום לקורס קצינים הוא ויתר לטובת שירות בלבנון עם החברים שלו, סיפר קרוב משפחה.

משפחת זריף כבר ידעה בעבר שכול. אחיו של אורי, גיסתו, אחיינו ואשת האחייך ניספו בתאונת דרכים בטורקיה. אורן הותיר אחריו את ההורים, חנה ואורי, אחותו שמרית (17) ואחיו רותם (15).

"תפסיקי לבכות, אורן מסתכל עליך עכשיו"

מאות ליוו למנוחות את אורן זריף ז"ל, שנהרג בשריפה בלבנון

צילום: אלי דסה

סביב קברו הטרי של אורן

מאת פליקס פריש

אורן זריף ז"ל, לוחם גולני שנהרג בשריפה בדרום לבנון, הריבא אתמול למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בהרצליה. בני משפחתו וחברים רבים מחטיבת גולני צעדו אחר ארונו.

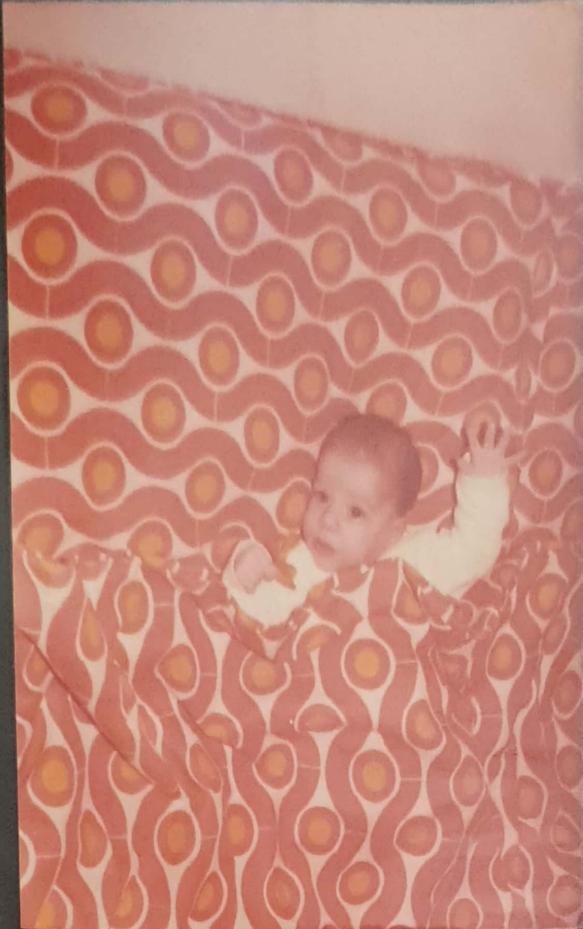
מפקד החטיבה, אלוף משנה ארו, סיפר כי אורן בחר להעביר כמעט שלוש שנים משירותו בקו הראשון ובלט ביסודיות, דייקנות וקור רוח, שכל כך התאימו לתפקידו כצלף. "אורן ניהל את האש בגבורה ופגע ראשון במחבלים. דווקא מן האש השניה הוא נהרג", אמר מפקד החטיבה.

חבריו של אורן מהשירות הצבאי התחבקו איש עם רעהו סמוך לקבר הטרי וסבתו של אורן, שנתמכה על ידי חברות ובני משפחה, מיררה בכי ומיאנה לשמוע את הניחומים. "אורן מסתכל עליך עכשיו", אמרו לה, "תפסיקי לכתוב".

אחיו של אורן, רותם בן ה-14, אמר כמה היה רוצה לראות שוב את אחיו, "ולומר לך בפנים, כמה אני גאה בך".

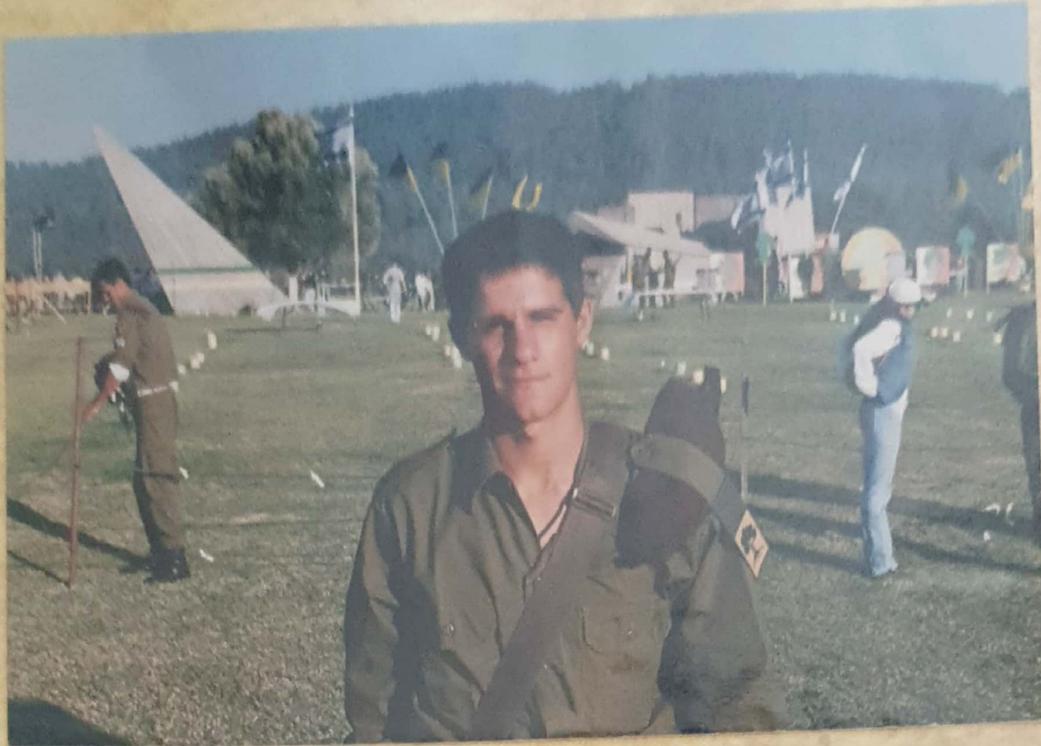

אורן בילדותו

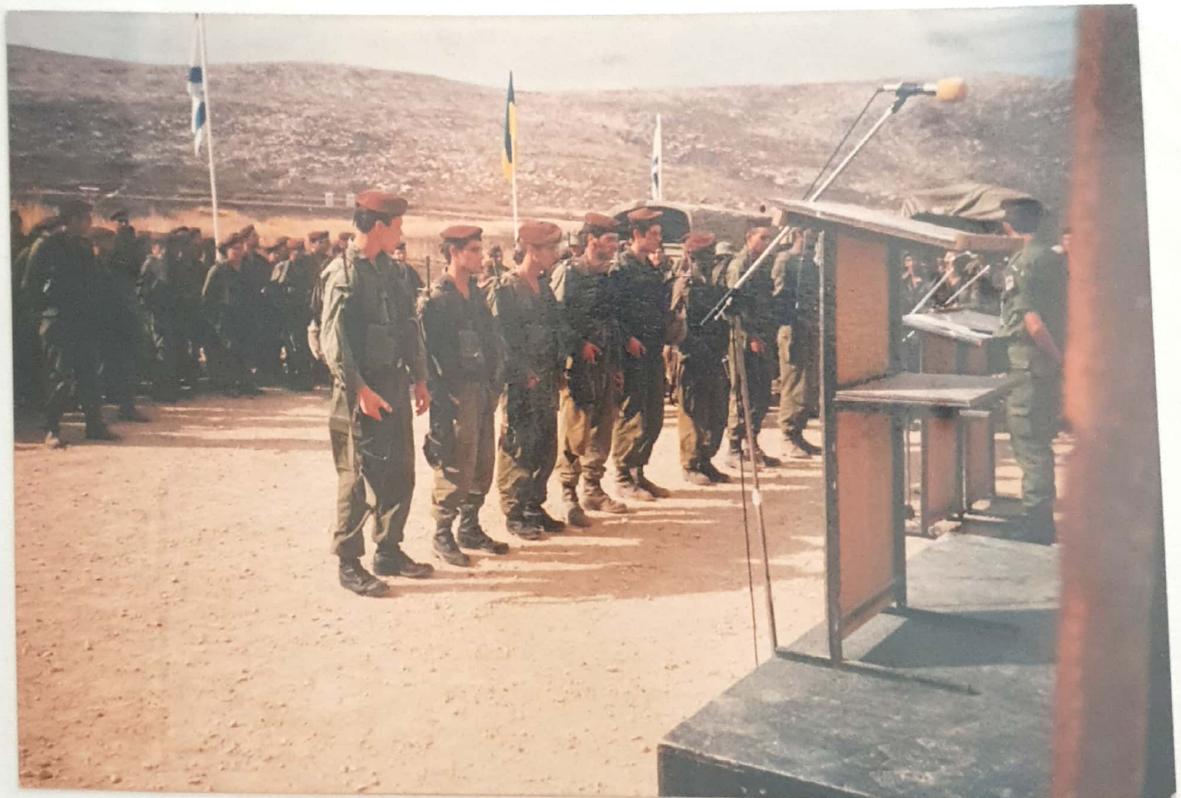

אורן בצבא

אורן עם חבריו בצבא

"לעולם אזכור אותו כגיבור"

שרא אורן, ב-4 באוגוסט, הכ לא ישבח לעולם. עכשיו התאריכים מקבלים משמעות הם זוכרים שחף בילה באופן נפלא, כאילו לא רצה שהחופשה הזו תיגמר. "הוא היה פראח לי כל הזמן את המדיים", מספרת אחותו שמרית, "כאילו אין לי זכות להגיד כלום, ואני צריכה

לכבד אותו, כי הוא בגוללי. היה נורא גאה בזה שהלך לגולני והוא לא סתם גיבניקי".

גם האב הוא יוצא גולני, וידע בדיוק מה עובר על בנו. על כך, במשך כל שירותו הצבאי של אורן, ההורים דאגו לו מאוד, והוא מצידו הרגיע אותם. לדברי האב, הוא אף הצליח בכך, במידה מסויימת. "היה מצלצל כל יום, רק כדי להגיד 'שלום, אבא ואבא'. זה הספיק לני", מספר האב ופורץ בבכי, "ביום שלישי היתה זו השיחה האחרונה שלו. הוא דיבר עם אמא שלו ואמר לה שלא יוכל להתקשר עד יום שישי, כי הוא עולה ללבנון. עם זאת, הרגיע אותנו ואמר שזו גיזרה שקטה. אמר ששם יותר שקט מפה", נזכר האב, "אחר כך שמענו מהקצינים ששם זו מלחמה שלמה".

הכאב טבוע על פניהם של בני המשפחה, וכאילו הפך להיות חלק מתווי פניהם. עם זאת, חיך עולה על שפתייה של שמרית כל זמן שהיא מדברת על אורן ונזכרת בו: האח הבכור, החייל הגאה. "לעולם אזכור אותו כגיבור", היא אומרת בגאווה, ומוסיפה, כמי שרוצה להוכיח שהוא באמת היה כזה ולא רק בעיניה: "כל מי שהיה עד לאירוע אמר שאורן היה גיבור. הוא הרג שני מחבלים וזו היתה הפעם הראשונה שנתקל במחבלים. הוא נתן תחושה שהוא דווקא מחכה להתקלות. לא פחד מזה. אם היה חי, היה גאה בעצמו. עכשיו שוקלים לתת לו צלי"ש", מספרת אחותו.

את השיחה עם בני המשפחה ניהלנו בחדרו של אורן. חדר חדש לגמרי, שהוא לא יוכל ליהנות ממנו. רק ידע שהוא מחכה לו בבית. רק ביום שלישי סיימו ההורים לסדר החדר. האב אורי סייד לו את הקירות ותלה לו את הטלוויזיה על הקיר כדי שיהיה לו יותר נוח לראות אורן נהג לצפות הרבה באס. טי וי. נורא אהב מוזיקה. כמה דקות

דוים בארץ

טרודיה נוראה מקדה בשבוע שעבר את משפחת זריף מחרצליה, כשבנם הבכור, סמיר אורן זריף ז"ל, נהרג בשריפה בלבנון, לאחר שהכוח שעימו נמנה נחל הצלחה גדולה בהתקלות עם המחבלים. אורן היה בן 21 וחצי במוותו, ונותרו לו חודשיים וחצי בלבד לשחרור. הוא השאיר אחריו, אב, אורי, אס, חנה, אחות - שמרית (17.5), אח - רותם (14.5), סבים וסבתות, דודים, וחברים רבים.

משפחת זריף נראתה השבוע כמי שעדיין שרויה בהלם, ועדיין לא קולטת את משמעות האסון הכבד שנפל עליה. עם זאת, כאבם מוחשי מאוד וקשה מנשוא. מדי פעם הוא אף פורץ החוצה בדמותן של דמעות, ביחוד אצל האב השכול, אורי. "שלושת השבועות האחרונים נראו לי כמו נצח", מספר האב אורי ודמעות בעיניו, "כל יום הייתי אומר לעצמי שהנה עבר עוד יום, שמקרב אותנו ל-29.10, היום שבו היה אמור אורן להשתחרר".

אחותו לעומת זאת, כבר לא פחדה הפעם. "בפעם הראשונה שעלה אורן ללבנון, הרגשתי פחד עצום. אבל הפעם הרגשתי שזה ממש 'הסוף', אומרת שמרית ומסבירה את פשר הרגשתה: "אם עבר פעמיים, למה שלא יעבור גם הפעם".

את המהלומה קיבלו שמרית ובני משפחתה ביום המישי בשעה שמונה בערב, כאשר אנשי קצין העיר הודיעו להם על האסון. "פחדנו מהאנשים האלה לכל אורך השירות, שלא ידפקו לנו בלדת", נזכר האב. צחוק הגורל רצה שהאסון התממש דווקא כשחשבו שהכל כבר מאחוריהם. על אנשי קצין העיר יש לכולם במשפחה רק מלים טובות לומר: "הם מילאו אותנו באהבה והרגשנו שהם עושים

זאת מתוך הלב, ולא רק באים למלא את חובתם וללכת. הוגשנו כלפיהם תחושה ממש כאל קרובי משפחה", אומר האב. מלאכי המוות הפכו למלאכי שרת, כדבריו של הודו, רפי פאר. השבוע היה צריך אורן לצאת הביתה, אך כידוע, כבר לא הסיפק. את הפעם האחרונה

דעת כל בני המשפחה. "אין על מי לבעוס. כל מה שקרה היה הצלחה. רק חיתה תאוה קטנה של אש. אין על מה לבעוס".

**האב אורי:
"הוא הרגיש
אותו, ואמר שזו
גיזרה שקמה.
אמר כך שמענו
מהקצינים
ששם זו
מלחמה שלמה"**

טענות אין להם כלפי אף אחד, אולי רק כלפי אלוהים. "אתמול בהלוויה התנגדתי להתפלל. תפילה היא כדי להודות לאלוהים. על מה יש להודות לו?", שואל רפי.

לפני הדפיקה הגורלית בלדת סיימה אמו לסדר לו את הבגדים בארון. את הספרים השאירו לה, שהוא יסדר. אורן כבר לא יחנח מהחדר החדש שלו, שיחפוף מעתה, לדבריו אחותו, לחדר זיכרון.

לאחר השחרור היה אמור אורן להמשיך את דרכו של אבא בבית הדפוס שבבעלותו. האב רצה שחבן ילמד את המקצוע, זו היתה תקוות. גם תקווה זו נמוחה כעת, יחד עם אורן.

הדוד רפי מוסיף, שלמרות שהיה ילד שקט, חבריו לנשק סיפרו כי אורן היה הליצן של הבסיס. "גם כשהיה ילד והיינו מתאספים כל המשפחה בשבתות, הוא היה מסמר הערב. ילד טוב, נשמה טובה, שהיה אהוב על כולם", נזכר רפי.

כשהוא מגולל את אשר קרה באותן שעות גורליות, הוא לא שוכח לציין כי רובה הצלפים המיוחד של אורן, שהיה צלף היחידה, נשאר עמו לאורך כל הדרך. "אורן לא מפקיר ציוד יקר. הוא זרק את הציוד רק ב-200 מטר האחרונים, אך הנשק האישי שלו נשאר צמוד אליו עד הסוף", מסביר בגאווה הדוד, גם הוא בוגר חמש מלחמות. לשאלה אם הם כועסים על מישהו, אומר רפי, שמבטא את

"את התקשורת מעניין הכסף, והיא לא מתייחסת לעם, כשהדם נשפך"

כך אמר אביו של אורן זריף ז"ל, לנושא ויצמן שהתייחס לדרך סיקור התקשורת את לוויית בנו (שיא המדינה, עזר ויצמן, הגיע ביום שני השבוע לביקור תנחומים בבית משפחת זריף בהרצליה, שבנה אורן נהרג במלכודת האש בסוף השבוע שעבר בלבנון. אורי, אביו של אורן, מתח ביקורת על התקשורת ודרך סיקורה את לוויית בנו לעומת מותח של הנסיכה דיאנה, שסוקרה באותו היום. "יש בי כעס רב על התקשורת", אמר אורי זריף והוסיף - "שאלו אותי אם אני זעונין לראות את ההלוויה בטלוויזיה במהדורת החדשות. חיכינו 2 דקות, בהן דיבר הרייטינג, על דיאנה, ובשתיים עשרה הדקות האחרונות דיברו בין השאר על ההלוויה של אורן. את התקשורת עניין הכסף, והיא לא מתייחסת לעם, כשהדם נשפך".

עידו טנדובסקי

הוריו של אורן חיכו לו עם הפתעה, אבל במקומו הגיע קצין העיר

ורד בן-פריין

"בכל פעם שאורן יצא לצבא, הוא לקח 20 זוגות גרביים. כשחזר היו לו רק עשרה. כשאמו היתה שואלת אותו לאן נעלמו מחצית מהזוגות, השיב תמיד 'מה, החברה היו צריכים, אז לא אתן?' כזה היה אורן. אכפתי, אוהב ורואג", כך סיפר עליו השבוע דודו, רפי זריף.

בהלווייתו של אורן ז"ל התקבצו מאות מחבריו לצבא, לבתי הספר בהם למד ולשכונה. מותו הטרגי כשריפה בלבנון זיעזע את כולם. חבר טוב של אורן אמר השבוע כי אורן יחסר לו מאוד. "הוא היה חבר אמיתי בלב ובנפש. תמיד היה מוכן לעשות הכל למען אושרם של חבריו. ואת אבידה קשה".

אורן, 21, נולד בגבעתיים. כשהיה בן עשר עברה משפחתו לגור ברחוב הפלמ"ח בהרצליה. אורן החל ללמוד בבית הספר היסודי "ברנר", משם עבר לחטיבת הביניים "בן גוריון" ואחר כך לתיכון המקיף קריית חינוך. את לימודיו סיים בתיכון האקסטרני "אנקורי". לאורן היה ברור שהוא מתגייס ליחידה קרבית, כמסורת המשפחתית - גם אביו וארבעת אחיו התגייסו ליחידות קרביות ונלחמו למען המדינה. "אנחנו שרופים על המדינה. עלינו ארצה ב' 45' ברגל מסוריה. אביו של אורן, אורי, נולד בארץ, אבל הוא נלחם למען המדינה כמו כולנו, ואת המסר הזה העביר לבנו", ציין רפי זריף.

אורן אהב ספורט וזכה במקום הראשון באליפות מרכז הרצליה בהישרדות ובתעודת הצטיינות מהצבא. הוא אמור היה להשתחרר משירות צה"ל בעוד כחודש. הוריו החליטו להפתיע אותו לקראת חופשתו הקרובה, ושיפצו את חדרו מן המסד - צבעו את החדר, החליפו את הרהיטים ואפילו סידרו אותו לקראת הגעתו.

אבל אורן לא שב מהצבא. במקומו הגיעה שיירת קצין העיר שהודיעה למשפחה על מותו. "אין לנו טענות כלפי הצבא. המשפחה כואבת מאוד, אך לא כועסת. דיברנו עם המג"ד והמ"פ, שהסבירו לנו שהפעולה הצליחה, אבל שינוי כיוון הרוח הוא זה שבגד בהם, והאש עברה אליהם", אמר רפי. המשפחה מודגשת כי אנשי קצין העיר שליוו את המשפחה מהרגע הראשון היו בשבילם כמלאכי השרת.

משפחתו של אורן מספרת כי שאלו את החברים לקרב מה קרה שם, וליבם התמלא גאווה על אורן. "במבצע הצליח אורן, שהיה

צלף, לפגוע בשניים מבין ארבעת המחבלים. לאחר שהסתיימה הפעולה, תגנו החיילים והחליטו לסמן שני איקסים על רובה הצלפים של אורן, ואז הכל השתכש. המ"ם סיפר לנו שמצאו את הגופות שלו ושל חברו במרחק של 3 מטרים זה מזה. אני בטוח שהאחד תמך בשני. הם לא פתחו ריחוק זה מזה, כרי לא לאבר זה את זה", מספר רפי ומוסיף כי רק לאחר 500 מטר של הימלטות מהאש החליט אורן לזרוק את הציוד הצבאי הכבד שנשא על גבו. "אורן היה מודע לחשיבות הציוד הצבאי בצה"ל, ולכן לא ויתר עליו כשנמלט מהאש. כשמצאו אותו, הוא אחז ברובה הצלפים שלו".

המשפחה מציינת כי המ"פ אמר להם שאורן יקבל צל"ש על הפעולה הזו, מאחר שהיה בין הראשונים שזיהו את המחבלים, ולאחר אישור ירי אף פגע בשניים מהם".

ח"כ אפרים סנה, שכנו של אורן, סיפר כי ראה מבעד לחלון איך הפך אורן מנער רציני לגבר לוחם, דור שני למשפחת גולני. סנה אמר ברברי ההספר: "היום אני כאן כדי להיות לפה לעם שלם שהכיר את שמך רק כשלא היית. והוא רוצה לומר לך תודה על מה שהיית, שעשית, אתה וחברריך למשפחת הלוחמים. שם לא שואלים עד מתי, מה יהיה הסוף, שם נושכים שפתיים, מוחים דמעה, נכנסים לתדרוך אחרון, עושים מסדר יציאה, וכשיורד החושך, יוצאים שוב אל הווארי ההוא השרוף כרי להגן על הבית. הייה שלום אורן, חייל של גולני, עם שלם מצדיע לך בתודה ובזכה".

ביום שני הגיע נשיא המדינה עזר וייצמן לבקר בבית הוריו של אורן ולנחמם. אמו אמרה לנשיא, כי היא כועסת על אמצעי התקשורת שתוקפים את צה"ל בשל אירועים מהסוג בו נהרג בנה. לדבריה, "אסור לנו לשפוט את הצבא, שעושה עבודה חשובה. החטטנות הזאת רק מזיקה לנו".

האם הוסיפה כי היא כועסת על כך שביום בו נקבר בנה, טרחה התקשורת לסקר בהרחבה את מותה של הנסיכה דיאנה וללוויית בנה הוקדשו שניות ספורות בלבד. כאותו נוקד צילצל אליהם אביו של אחד הפצועים והביע את צערו שכנו לא הצליח להציל גם את אורן מהתפת.

אורן תיכנן לנסוע לטיול בסקנדינביה ולאחר מכן לשהות תקופה מסוימת במזרח הרחוק. אחר כך הבטיח לחזור ולהיכנס לעסק של אביו בבית דפוס, ללמוד אותו, לשכלל ולפתח אותו. אורן הותיר אחריו הורים חנה ואורי, אחות שמרית בת 17 ואח רותם בן 14.

רוחם נשאר לבד

מזאת כ"נים גל אלון ומלי שיר צילום: נעם וינד

ביום חמישי בשעות הערב נשמע צלצול סלפון בבית משפחת זריף שבחוצות. רותם זריף, בת ה-15, חרס את השמפנית "אני מאד מצט"עדיין לא ידע דבר על מותו של אחיו החייל בלבנון. זריף הייתה בחלום, לא יכולה לדבר עוד בסלפון אחרי שהוא אמר לי את המס"מ הזה", אומר רותם. "אמנא שלי שאר לה אחי למה אני כלכך לבן, היא לק"חה את השמפנית ואז ניתק החייל את הסלפון, מכיוון שהוא חבין שעדיין לא סיפר לנו".

רותם היה היחיד ששמע את המי"לם, והבין בדיוק מה התרחש שעות ספורות לפני כן. "לא רציתי לספר לא"מא, מחדתי. שעה שלמה ישבתי בחדר כשאני רועד כולי". הוריו של רותם התקשרו וניסו לדלות פרטים מקצין העיר. בדקות האלה, עמדו בצידה השני של דלת ביתם מספר קצינים. בפייהם היתה הבשורה הגרועה מכול: אורן כבר לא יחזור יותר מלבנון.

לא רק אורן לא יחזור מלבנון. הוא, ושלושה מחבריו, נשרפו חיים במלכודת המוות הזאת ששמה לבנון. יותר מעשר שנים עברו מאז מלחמת שלום הגליל ב-82, בו נכנסה ישראל ללבנון והקי"מה את רצועת הביטחון. המטרה היתה להגן על יישובי הצפון מפני התקפות מחבלים. מאז ועד היום, המלחמה שם לא פסקה, ומניין ההרוגים של חיילי צה"ל, שנהרגים במטרה להגן על יישובי

הצפון, רק עולה תולדו. לאחור שכוח גולני תצליח לחסל ארבעה מחבלים מאירוחן "אמל" במא"ר רב באחת הוואדיות שבלבנון, ביקש הכוח סיוע ארטילרי. חסיקע הזה הפך למלכודת מוות: הפגזים הציתו אש בשדה הקוצים. בשלב מסוים השתנה כיוון הרוח, והאש החלה לרדוף אחרי חיילי צה"ל.

ואז כמו בסיוטים הגרועים ביותר, החלה ריצה מטורפת, ריצת אל החיים. מי שהצליח לספס מעל לוואדי, שרד. האחרים, נפלו. ארבעה חיילים לא שר"דו במבחן החיים הזה. שישה נפצעו, אחד אנוש. השאר הצליחו לעבור את חסיקע ולחישאר בחיים.

המרחק מלבנון לרחוב הפלמ"ח בהרצליה עצום. בחניה של אחד הב"תים, שם חונת רכב גדול יחסית, מא"חור, מודבק הסטיקר "גולני שלי". זהו מכוניתה של משפחת זריף. חודשים לפני השחרור של אורן, התבשרו בני המשפחה שהוא לא יחזור יותר. לעולם. בזמן שהוריו של רותם ניסו לדלות פרטים מקצין העיר, נשמעו מספר דפי קות על דלת הבית. "חס כאן", אמרה אמו לאביו, שהיה על קו הטלפון. "חס הגיע".

הרבה זמן קורא רותם את "מעריב לנוער". לצערנו, זה לא האסון הראשון שאנחנו כותבים עליו בעיתון. רותם כבר קרא הרבה פעמים, יותר מדי, על משמעותה של דפיקה חלשה כזאת על דלת הבית. "ראיתי בטלוויזיה כל הזמן את ההלוויות ולא ידעתי... עד שזה קר"רה לך, אתה לא יודע את ההרגשה,

אחרי לא יודע איזה כאב זה, הוא מס"מ".

"אני אומר לעצמי, די, אני לא אר"אח את אורן יותר". זו חרגשה איומה, והיא לא נותנת לי להירגע, אפילו לא לכמה דקות. הוא אהב לעזור, הוא היה בן-אדם שקט שלא אהב לדבר עם אנ"שים. הוא היה נחמד, ואחד הדברים שאני הכי אזכור, הוא מסע הכומתה שלו, שנצולם לנו גם בווידיאו. אני לא אשכח את הרגע הזה, את היום הזה".

– ונסכים לשרת בצבא ביחידה קרבית

נמצ אחד, אני אומר שלא אלך לקרבי, ראיתי את אמנא שלי לא ישנה בילות בגלל זה. אבל מצד שני, אחי חוציא את הנשמה שלו על המדינה הזאת, ואני אשב לי ואחיה גובניקו אני אראה טלוויזיה בזמן שהוא נהרג על הגנת המדינה".

בזמן שרותם קרא את הכתבות על הפיגועים, הוא שאל את עצמו כל הזמן, "מה יהיה אם יקרה לו משהו, איך נד"מודד", מילותיו של רותם. המילים הפ"כו למציאות. "הנה זה קרה", הוא אומר לנו ביום ששי. יום לאחר האסון. אל בית המשפחה הגיעו הרבה מנחמים. הם ישבו בסלון, ואותנו חו"ב"לו לחזור. של האת הבכור. תעודות הצטיינות מהצבא עמדו על השולחן. מעל מיטתו נקבת טלוויזיה ומישהו גם

פיר כמה תמונות, שירא טלס. רותם לוקח נשימה ארוכה. הוא כמעט ולא מויל דמעות, מנסה להיות הטיפוס החזק והקשות. שלא בוכה. ירוב החברים כבר יודעים. חלקם הגי"עו לכאן כבר. כשקמתי בבוקר, לא היה לי אומץ להסתכל על העיתון, אחרי ל"ה, בו בקושי ישנתי, קמתי ומשוט לא רציתי לראות את הכותרות. מחדתי "לאחר שהסתכלתי על העיתון, וק"ראתי את הכתבה, חסתכלתי על הת"מונה של אח שלי שטופינה בעיתון. לא האמנתי שזה הוא. הלוואי והוא היה יכול להיות כאן עכשיו".

לפני שלושה שבועות הוא חר הבי"תה, ומש את בני המשפחה בפעם האחרונה. "כשו כל חייל, הוא אמר שחכל יהיה בסדר, תשכשכו שקט ואן שום דבר מיוחד. אמרת לי אז, שלום, ולא האמנתי שזה יקרה, חודשיים לפני שהוא אמר להשתחרר".

– זה נורמלי במדינה שלנו, שזה מה שיעבור לנו בן 15 בראש?

"שמע, אין ברירה. זאת המציאות שלנו ואי אפשר לברוח ממנה. אין בריר"רה, צריכים לשמור על המדינה שלנו. ובאמת, כל הכבוד לכל החיילים הגי"בורים האלה בלבנון, ששומרים על הצ"מך".

"כשאני ראיתי בחדשות חיילים הרוגים, לא עברתי על זה לסדר היום", אומר רותם. "זה היה לי מאוד עצוב, אבל עד שזה לא קורה אי אפשר לתאר את גודל האסון. צריך לדעת, שזה רק העלה לי את המוטיבציה להיות בקר"בי".

האב, איש חזק ביומיוס, ישב על סורסה בסלון ומירר בכני. לא קל לא

אותך :

היית פרו שנקלד מאותניו בשטו פריותך
אותך לא היית בשבילי רק אור אלמא עם חברי
ואורה ירק
אהבנו אותך זאנתנו אורהים אותך ונחסיק סאורה אותך
כא חיינו .

~~היית יסודי ונחסיק~~ , אני רואה אותך בתמונות
וקשה להאמין שאני לא אשח אותך יותר מסבר את
כא החוויות שחווית בצבא ובחייך האזרחיים. ואלו
נשח ~~את~~ את שמחתך וגאונתך שברצת א אהבתי
היית יסודי ונחסיק אמר וחזק תרמת את כא
חייק סאפיונה ובעצת אני וכל קרוביך לטאיה
בק מאוז מאוז ואורהים אותך מאוז.

תשור עמינו ומחפשי נצבוכ אותך תמוז כי אתה
מחסיק שנמצא בין מחסיקים .

אני וכלם לטאיה בק , במה שגשית ונצבוכ אותך לטאיה
מחסיק
סבר מלך הפרויקט בין רביי החיים , לטאיה האל הפרויקט
שהתקובה במהירות רבה ומחפשי היית איתנו אפילו .
ואני יכולתי שהיזק עם כלום שאני מאוז לטאיה בק .

יילוצה אחי אזכור אותך תמוזי ונפגם בסוף אתה יולד
שלם אחי היקר

צבא הגנה לישראל
יח' ז.צ. 02773
ה' באלול התשנ"ז
7 בספטמבר 1997

משפחת זריף היקרה,

בנכם, סמל ראשון אורן זריף, זכרונו לברכה, נפל במהלך התקלות עם מחבלים, כתוצאה מדליקה שפרצה ביום חמישי, כ"ה באב התשנ"ז, 28 באוגוסט 1997.

אורן היה לוחם מעולה, דמות נערצת בפלוגה הרובאית. במהלך ההתקלות הפגין יכולת צליפה, קור רוח ואומץ לב וחסל בעצמו חולית מחבלים אחת מבין השתיים.

כשפרצה הדליקה חילץ לאחור עם יתר חבריו, אולם נותר מאחור לוודא שכולם בסדר, עד אשר השיגה אותו האש העזה.

אין מילים בפי להביע את עומק הצער והכאב אותם אני חש. אורי, אומנם המסורת של גולני במשפחה נקטעה, אך התנהגותו המופתית ואצילות הנפש שגילה בנך, ראויות לחיקוי וילוו אותנו לעד. אורן נמנה עם זן מיוחד שלא מוצאים כל יום, גיבור וחייל אמיתי. היו גאים בו.

בשמי ובשם מפקדי וחיילי גדוד "גדעון", הנני מביע את השתתפותינו באבלכם הכבד.

ניר רגב,
מפקד
סגן אלוף
היחידה

חלפו שבע שנים לנפילתו בקרב בלבנון
של בננו אחינו ונכדי האהוב

אורן זריף

לוחם גולני

נפל באסון השריפה בוואדי סאלוקי בלבנון

נתייחד עם זכרו

ביום ראשון

29.8.04 בשעה 18.30

בחלקה הצבאית

רח' פינסקר הרצליה

המשפחה

טקס יום הזיכרון 1998

משפחות שכולות יקרות, מפקדים חיילים ואורחים יקרים

בשנות ה-50 לעצמאות ישראל, נזכור כולנו את החזון והתקווה שבאו לביטוי בהכרזה על הקמת המדינה, שתהיה מרשתתח על יסודות החרות, הצדק והשלום, ונעלה על נס את הנצחונות וההשגים, שהושגו בקורבנות יקרים של בנינו ובנותינו במאבק הנמשך להגשמת החזון.

אנו משפחת זריף הצטרפנו אליכם למשפחת השכול בדיוק לפני שנה ושלושה שבועות ב-28.8.97 היום של אסון השריפה בוואדי סאלוקי בלבנון בו נפל בנינו היקר אורן ועימו עוד 4 מלוחמי החטיבה.

שלחנו אותם לצבא בתום הלימודים נערים בני 18 חסונים ותמירים חינכנו אותם לאהבת הארץ, חיזקנו את ידיהם, תמכנו בהם לאורך כל הדרך, אך ברגע הקשה ההוא לא יכולנו להושיע.

בנינו בחרו לשרת בחטיבת גולני וזו היתה גאותם וגאותנו, היום בטחוני שבצואתם נתהלך בראש מורם, ונמשיך לשכון לבטח בארצנו בשלום עם העמים מסביבנו ולא נדע עוד מלחמות ודמע.

אנו בטוחים, כי מפקדי החטיבה מקדישים את מיטב שנותיהם ועושים כמיטב יכולתם לשמור על בנינו ולהשיכם בשלום הביתה, אך לצערנו לא תמיד מאמציהם נרשאים פרי, ואנו מחזקים את ידיהם.

מול כולנו עומדת צואת בנינו כפי שכתב שי אליאש:

האם זהו חטא להמשיך ולחיות

בלי כל הזמן לך לחכות!

אבל גם אם אדע את התשובה,

עמוק בלב תמיד, אחכה לך!

חלפו שנתיים לנפילתו בקרב בלבנון
של בננו ואחינו האהוב

אורן זריף

לוחם גולני

נפל באסון השריפה בוואדי סאלוקי בלבנון

נקיים אזכרה ביום חמישי, 26.8.99, בשעה 17.45,

בבית העלמין הצבאי, רח' פינסקר, הרצליה.

תפילה ותקיים בבית המשפחה, רח' פלמי"ח 15, הרצליה.

המשפחה

חלפו ארבע שנים לנפילתו בקרב בלבנון
של בננו אחינו ונכדי האהוב

אורן זריף

לוחם גולני

נפל באסון השריפה בוואדי סאלוקי בלבנון

נתייחד עם זכרו

ביום שלישי, 28.8.01

בשעה 17.45,

בחלקה הצבאית בהרצליה.

תפילה ותקיים בבית המשפחה

רח' הפלמי"ח 15, הרצליה.

המשפחה

אורן, בכור ילדס של משפחת זריף נולד בשנת 1976 ברמת גן.
המשפחה עברה לגור בהרצליה בשנת 1986. כאן בהרצליה גדל אורן והתחנך
בבי"ס ברנר, בחטיבת הביניים בן גוריון ובתיכון היובל.
בנובמבר '94 התגייס אורן לצה"ל ועמד על כך שיהיה לוחם-והיה ללוחם,
לובאי, צלף בגדוד 130.
כך הגיע לחטיבת גולני לא בלי שהתכונן מראש והכשיר עצמו לקראת הגיוס,
להיות בכושר ראוי.
כך נהג אורן בכל נושא ועניין שנטל על עצמו או ראה חובה לעשות- ביסודיות,
ברצינות ובשקיפה יחד עם צניעות רבה.
את תעודת ההצטיינות באימון המתקדם הצניע אורן בארון בחדרו.
התפארות או הבלטת הישגיו היו רחוקים מאורן.
אהבתו לספר ולבית הם שאיפיינו את אורן. עם צניעותו, ידע אורן בדרכו
המיוחדת להפגין הומור בחוג חבריו ולבטא בכך את כישרון המשחק והבמה
שהיו אלומים בו.
צידוף זה של שקט, צניעות ויסודיות שילב אורן עם תכונות שונות ואחרות
שהובילו אותו להיות אלוף נוער בהשרדות.
שילוב מופלא של ספרא וסייפא במינון שאורן בחר לעצמו.
מבחינות רבות היה אורן לאיש כבר בהיותו נער. באישיותו השקטה היה בבית
דוגמא לאחיו ואחותו מתוך תחושת מחויבות ואחריות לכל מה שקשור בו.
רק חודש וחצי נותרו לאורן לשרת בגדוד שכה אהב- והוא לא זכה.
תוכניותו לנסוע הרחק לאוסטרליה- לדאות עולם- נגזזה.
אך אורן היה, ישנו וישאר אתנו כאן ולתמיד, בחיוכו, בחוש ההומור המיוחד לו,
בשקט הנפשי והאישי שהפגין ובהתייחסותו הרצינית והבוגרת.

בני שמונה עשרה ובני תשע עשרה

בני שמונה עשרה ובני תשע עשרה ובני עשרים
נהיים לנייר עתונים שבו מצהיבים
גם שולי המודעות השחורות.

אבן בחזי, נופלת

שמונה עשרה ותשע עשרה ועשרים פעמים
ולבסוף נעצרת, שהיא אבן.

בשפת המדרכה קוצת עשב יבשה

כשער שמשון שנערף מראשו.

הייתי מונה את הגידים שצמקו, אסירי אבנים, בשמש

שמונה עשר- תשעה עשר- עשרים

ופתאום נחתמו שפתי כי נעלם

ממני מנין ברוח שהתחיל לרשרש

נייר עתונים מצהיב כמו

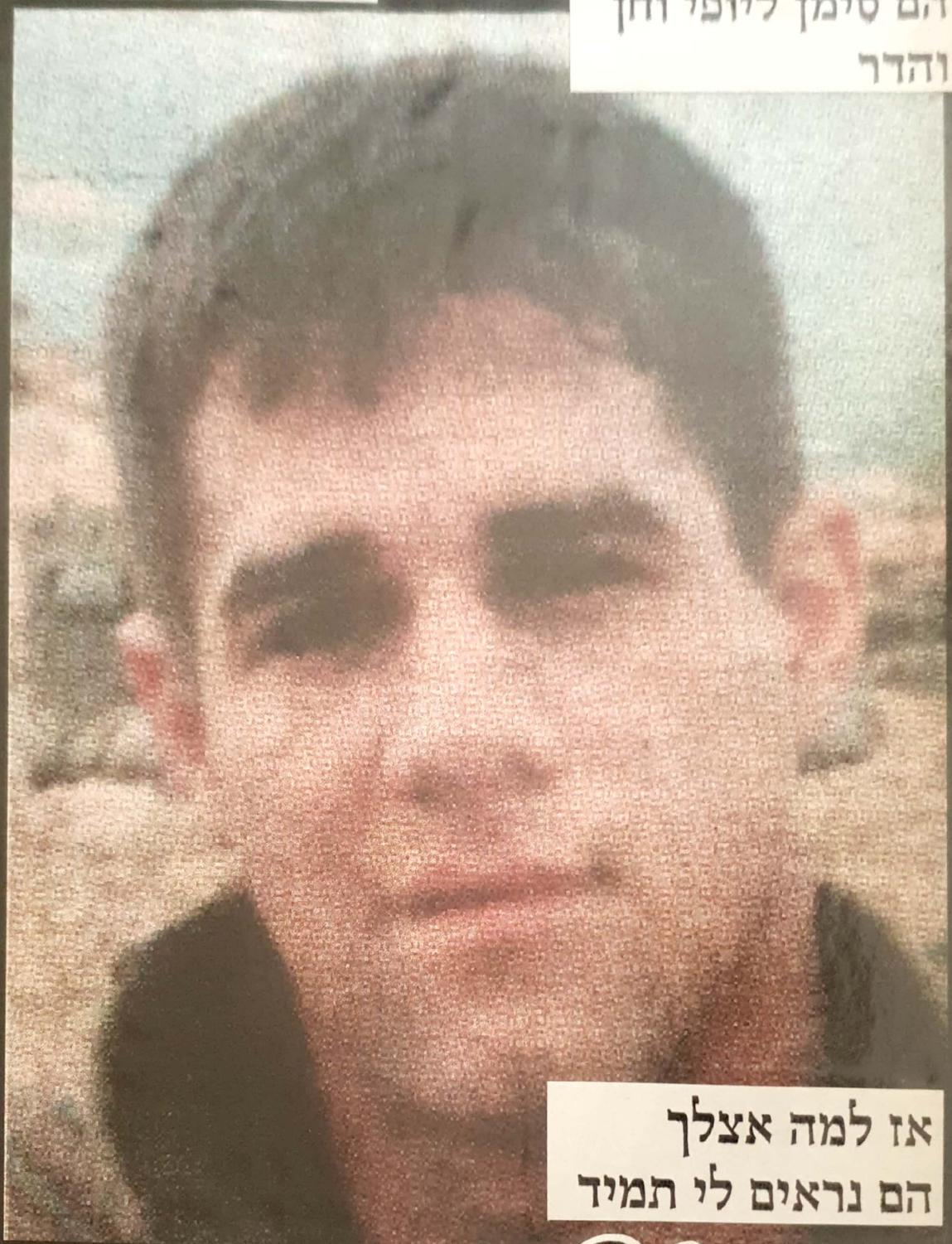
עצמות יבשות אצל שולי הכביש

או בשפת המדרכה.

לעיונכם חומר נוסף על אורן ז"ל
בתיק חום מס' 229

אומרים שברחים
הם סימן ליופי וחקן
והדר

אז למה אצלך
הם נראים לי תמיד

עצובים
ושקטים
ושוקטים...

**מאת אלכס פישמן ואיתן גליקמן,
כתבי "ידיעות אחרונות"**

פלוגת גולני, שאיבדה ביזם חמישי ארבעה מלוחמיה בתוצאה משריפה שסרצה לאחד הי-תקלות עם מחבלים בדרום-לבנון, תמשיך את פעילותה המתוכננת באיזור הביטחון. כך הו-חלט בחטיבת גולני ובסיקור צפון.

את מקומם של ההרוגים והפצועים ימלאו לוחמים מגזר אחר של חטיבת גולני, שעלו ללבנון כבר בסוף השבוע, כדי לתגבר את הפלוגה שנפגעה באסון. חיילי הפלוגה, שהשתתפו שלשום בהלוויות חב-ריהם, לא הופתעו מההחלטה להחזיר אותם ללבנון. "חייבים לחזור לשיגרה", אמר אמש אחד החיילים, "הלחימה היומיומית מאלצת אותנו לחזור מהר למ-ציאות. אין זמן לעצירות או למחשבות. איבדנו חב-רים יקרים, אבל חייבים להמשיך הלאה".

"הכאב הוא גדול", אמר חייל אחר, "אבל כמו שהמפקדים שלנו אמרו - צריך לנשוך שפתיים ול-המשיך בעבודה הקשה".

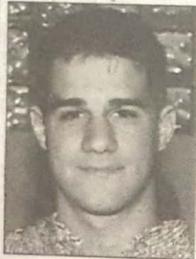
**הלווייתו של סמ"ר אורן זריך
(21) חתקיים היום בשעה 16:30
בבית העלמין בהרצל'יה**

גן ע"ש אורן זריף בהרצליה

מצפה עדי- אנדרטה לזכרם של הנופלים באסון השריפה

חלפו חמש שנים
לנפילתו בקרב בלבנון
של בנו, אחינו ונכדי האהוב
סמ"ר

אורן זריף

לוחם גולני

נפל באסון השריפה בוואדי סלוקי בלבנון
נת ייחד עם זכרו ביום רביעי, 28.8.02
בשעה 18.30, בחלקה הצבאית בהרצליה.

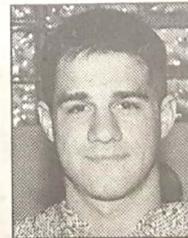
המשפחה

חלפו שש שנים לנפילתו בקרב בלבנון
של בנו אחינו ונכדי האהוב

אורן זריף סמ"ר

לוחם גולני

נפל באסון השריפה בוואדי סאלוקי בלבנון

נת ייחד עם זכרו

ביום חמישי, 28.8.03

בשעה 18.30,

בחלקה הצבאית בהרצליה.

המשפחה